

סיפור הנץ

א. אוספנסקי
צייר וו. שבצ'נקו

הם פיזרו פוך סביב, נקרו, וכשיצאו מהכלוב
התעופפו סביב מנורות וצנצנות. ולכלכו סביבם בכל
מקום שרק אפשר היה. כנראה שלא הספיק להם
מקום בדירה עירונית.
נכנסנו לבהלה. התחננו בפינת החי של בית הספר,
צלצלנו לגן החיות העירוני, אך אף אחד לא רצה

לקבל נצים נודדים.

איזו שטות עשינו כשלקחנו את הגוזלים מהקן! מה
חשבנו לעצמנו? שנעסוק בצייד כמו עם בזים בתוך

כשהייתי נער חשבתי את עצמי מומחה לציפורים
וזוחלים כי קראתי שלושה כרכים של ספר המדען
הגדול בראם.

הכרתי כל הזוחלים, צפרדים וציפורים. יכולתי
להביט על צללית של ציפור מתעופפת ולומר "זו
דיה. וזה בז." במיוחד שאז היו בשמיים הרבה
"צלליות" כאלה. אינני יודע איפה הן עכשיו.

ויום אחד, מעל האגם העגול, מצאתי קן של נץ
נודד. וסיפרתי על כך לקוליה סודקוב, החבר שלי,
גם הוא מומחה כמוני. ועלינו לקן הזה, מצאנו
שלושה גוזלים ולקחנו שניים מהם.

התחלנו לגדל אותם. ידענו לגדל והנצים שלנו גדלו
והוסיפו כוח. הם נעשו כל פעם יפים וגדולים יותר.

העיר או שאלה זוגות תוכים שישבו בשקט על המדף? היום אני ממש מתבייש לספר על כך. בסוף, פעם השארתי החלון פתוח.. וכפי שנודע לי אחר כך גם קוליה עשה כך. ומה קרה לנצים - אינני יודע. יתכן ומתו מרעב, או העורבים ניקרו אותם למוות. יש לי עוד תקווה חלשה שנפלו אולי בידיים של מגדלי יונים, ואלה הצילו אותם. כי מגדלי יונים משתמשים בנצים כדי להפחיד יונים שלהם, כדי שיעופו ולא ישבו במקום אחד.

ואני רק מודה לעצמי שלא לקחנו את גוזל הנצים השלישי וההורים שלו גידלו לפחות אחד. ומאז אני לא מסתכל על "צלליות" בשמיים וגם לא על הזוחלים על הארץ.